

Gevangen in een verboden liefde

**ST
UK**
van jou

SOPHIE JACKSON

HOOFDSTUK 1

Wesley James Carter, gedetineerde en eersteklas klootzak van de Arthur Kill-gevangenis, grijnsde naar de gepikerede cipier die de afgelopen tien minuten om zijn nummer had gevraagd. Te zeggen dat Carters onbeschofte gedrag en vermaakte gezichtsuitdrukking de zwaarlijvige, kalende man irriteerden, was een understatement. Die kerel begon bijna te schuimbekken.

Het was vrijdag en de cipier had vijf minuten geleden al uitgeklokt kunnen zijn.

Reden temeer voor Carter om zich onmogelijk te gedragen.

De cipier streek ongeduldig met zijn hand over zijn nek en kneep zijn ogen tot spleetjes. ‘Luister,’ zei hij waarschuwend met een lage, gevaarlijke stem die zonder twijfel als een mes op de keel werkte bij de andere gedetineerden. ‘Het is simpel. Jij geeft me je nummer, ik zet het op dit formulier dat ik voor je reclasseringsambtenaar moet invullen, en dan ga ik naar huis.’

Carter trok provocerend een wenkbrauw op en tuurde naar die vette drol.

Onverschrokken leunde de cipier weer achterover in zijn draaistoel. ‘Geef je me je nummer niet, dan gaat mijn vrouw over de zeik. Ze gaat over de zeik en ik moet weer uitleggen dat ik te laat ben vanwege een of andere arrogante kneus. Dan gaat ze nog harder over de zeik en schreeuwt ze dat onze belastingcenten aan het werk worden gezet zodat jullie drie keer per dag te vreten krijgen en in die overalls kunnen rondlopen.’ Hij kwam wat naar voren. ‘Dus ik vraag het je nog één keer. Nummer.’

Carter keek nonchalant naar de cipier, die de wapenstok aan zijn riem vastgreep en langzaam, verveeld uitblies. Normaal gesproken zou hij die lul z'n gang laten gaan. Hij zou met een glimlach op zijn gezicht die tikken in

ontvangst nemen. Maar vandaag was hij niet in de stemming.

‘081056,’ zei Carter koeltjes. Hij kon de drang niet weerstaan om erbij te knipogen.

Met een boze frons krabbelde de cipier het nummer op het formulier. Vervolgens rolde hij op zijn stoel naar een jonge, blonde secretaresse. Die vieze vetklep was nog te lui om op te staan en zes stappen te zetten.

Carter wachtte terwijl Blondie het nummer intypte dat de afgelopen negentien maanden zijn officieuze naam was geworden. Hij wist welke aanklachten er op het scherm zouden verschijnen: autodiefstal, wapengebruik, drugsbezit, dronkenschap en wanordelijk gedrag, om maar wat te noemen. Anders dan velen dachten was hij niet trots op de lijst met misdaden en vergrijpen, die wel twee schermen had kunnen vullen. Desalniettemin gaf het hem een identiteit, iets waar hij doelloos naar had gezocht voor het grootste deel van zijn zevenentwintigjarige bestaan. Hij had ernaar gezocht tot dat hij besepte dat die lijst het enige was wat hij had.

Boeiend.

Hij wreef met zijn handpalm over zijn gemillimeterde haar. Hij wilde er niet meer over nadenken.

Het geluid van papier dat uit een antieke printer rolde bracht hem weer bij de les.

‘Goed, meneer Carter.’ De cipier zuchtte. ‘Het lijkt erop dat uw verblijf bij ons nog zeventien maanden zal duren. Dat komt er nou van als je met coke gepakt wordt.’

‘Die was niet van mij,’ zei Carter op vlakke toon.

De cipier keek met geveinsd medelijden naar hem voordat hij grijnsde. ‘Verdomd jammer.’

Carter antwoordde niet – hij wist dat zijn verzoek om voorwaardelijke vrijlating over een paar weken werd behandeld – en griste snel het formulier uit de handen van de cipier.

Geflankeerd door nog een andere strak kijkende cipier liep Carter langs het bureau en door een lange, smalle gang naar een witte deur, die hij opensloeg met zijn vlakke hand. De kamer was piepklein en steriel. Het riekte er naar bekentenissen. Ondanks de vele uren die hij in deze godvergeten ruimte had doorgebracht, zorgde het er nog steeds voor dat zijn hartslag versnelde en zijn handen klam werden.

Met een rechte rug en stijve schouders liep hij naar de goedkope houten

tafel waarachter een boom van een kerel stond te glimlachen toen Carter binnenkwam.

‘Wes.’ Jack Parker, zijn reclasseringsambtenaar, begroette hem. ‘Het is goed je te zien. Ga zitten.’

Carter stak zijn handen in de zakken van zijn overall en liet zichzelf op de stoel vallen. Jack was de enige die hem bij zijn voornaam noemde. De rest noemde hem Carter. Maar Jack stond erop, hij zei dat het een manier was om vertrouwen in de relatie op te bouwen.

Carter vond dat volslagen onzin.

‘Heb je wat te paffen?’ vroeg Carter. Hij keek neerbuigend naar de bewaker die bij de deur aan de andere kant van de kamer stond.

‘Tuurlijk.’ Jack gooide een pakje Camel en een luciferdoosje op tafel.

Carters lange, bleke vingers speelden met de verpakking. Hij had al twee dagen geen sigaret aangeraakt. Hij was wanhopig. Twee gebroken lucifers en een stortvloed aan vloeken later inhaleerde hij eindelijk de heerlijke, dikke rook. Hij sloot zijn ogen, hield zijn adem in, en voor een fractie van een seconde kon alles hem gestolen worden.

‘Beter zo?’ vroeg Jack met een sluwe glimlach.

Carter knikte terwijl hij de rook over de tafel blies.

Hij was onder de indruk dat Jack de drang weerstond om de rook van zich weg te wuiven. Ze wisten allebei dat als hij dat deed, Carter zich aangemoedigd voelde om het vaker te doen. Hij beet zich als een terriër vast in elke vorm van zwakte of irritatie.

Dat was schijnbaar een verdedigingsmechanisme.

Ze hadden het er in een van de eerste sessies over gehad. Het mechanisme werkte zo goed dat Carter sterk en dominant overkwam, iets wat de meerderheid van het personeel en de gedetineerden van Arthur Kill zouden beamen. Het was intimiderend als de pest.

Jack trok een vijftien centimeter dik dossier uit zijn koffertje en opende het. Hij bladerde door de vele meldingen, verklaringen aan het hof en getuigenverklaringen. Door de jaren heen was Carter beschreven als ‘een gevaar voor de samenleving’, ‘iemand met een sterke wil’ en ‘een intelligent individu, maar zonder het zelfbewustzijn om die intelligentie toe te passen’.

Nogmaals: boeiend.

Carter was het beu om aan te horen hoeveel potentie hij wel niet had. Ja, hij was intelligent, en hondstrouw aan de mensen om wie hij gaf, maar al

zolang hij zich kon herinneren, kon hij gewoon zijn draai niet vinden in het leven. Hij zwierf zijn hele leven al, voelde zich nergens op zijn plek en was nooit ergens lang welkom. Bovendien kwam hij uit een verwrongen familie en had hij vrienden die om de vijf minuten in de problemen raakten.

Het leven in de gevangenis was tenminste simpel. Problemen in het echte leven leken hier een soort mythes die verteld werden door mensen die op bezoek kwamen. Niet dat Carter veel bezoek kreeg.

Jack bladerde naar de laatste pagina van het dossier en schreef de datum boven aan het lege vel papier, en drukte vervolgens op de opnameknop van de kleine digitale voicerecorder die tussen hen in lag.

‘Sessie vierenzestig, Wesley Carter, gedetineerde nummer 081056,’ zei Jack monotoon. ‘Hoe gaat het vandaag met je?’

‘Opperbst,’ antwoordde Carter. Hij drukte zijn sigaret uit terwijl hij een andere aanstak.

‘Mooi.’ Jack maakte een korte notitie op het vel papier dat voor hem lag. ‘Ik heb gisteren een bijeenkomst bijgewoond over je toelating tot een aantal lessen die je hier kunt volgen.’ Carter sloeg zijn ogen ten hemel. Jack negeerde het. ‘Ik weet dat je een duidelijke mening hebt over dat onderwerp, maar het is belangrijk om jezelf uit te dagen als je hier zit.’

Carter leunde achterover en tuurde naar het plafond. Zichzelf uitdagen? Deze hele plek was een verdomde uitdaging. Het was een uitdaging om elke dag door te komen zonder volledig uit z’n plaat te gaan tegen een van de vele randmongolen die hier ook zaten.

‘Er zijn een paar opties,’ ging Jack verder. ‘Engelse literatuur, filosofie, sociologie. Ik heb uitgelegd aan meneer Ward en de studiespecialisten dat hoewel je in het verleden problemen hebt gehad met leraren, je niet meer de zeventienjarige drop-out bent die je was. Toch?’

Carter keek hem sceptisch aan.

Jack duwde zijn vingertoppen onder zijn kin. ‘Wat wil je graag leren?’

‘Kan me niet schelen.’ Carter haalde zijn schouders op. ‘Ik wou dat ze me goddomme eens met rust lieten.’

‘Het zijn allemaal voorwaarden om de kans op vervroegde vrijlating te vergroten. Je moet vooruitgang laten zien. Als een paar vakken volgen daarvoor zorgt, dan moet je het spelletje meespelen.’

Carter wist dat, en het maakte hem kwaad. Sinds zijn vijftiende was hij van de ene advocaat, reclasseringsambtenaar en raadsman naar de andere

gestuurd, zonder te weten of hij überhaupt iets zinvol met zijn leven ging doen. Hij wist niet eens wat 'zinvol' inhield.

Desondanks begon hij na negentien maanden in Kill te vermoeden dat de rest van zijn levensdagen opgesloten zitten niet zo'n aantrekkelijk vooruitzicht was.

Als recalcitrante, arrogante, boze puber vond hij het leuk om een foute reputatie te hebben. Nu was alle spanning en opwinding daarvan verdwenen. Rechtbanken, huizen van bewaring en gevangenissen waren oud nieuws; het hele rechtssysteem verveelde hem. Als hij zijn leven niet op de schop gooide, was hij straks dik in de dertig en vroeg hij zich af wat hij nou met zijn leven had gedaan.

Jack schraapte zijn keel. 'Heb je de laatste tijd nog bezoek gehad?'

'Paul is afgelopen week geweest. Max komt maandag.'

'Wes.' Jack zuchtte, hij haalde zijn bril van zijn neus. 'Je moet voorzichtig zijn. Max is niet goed voor je.'

Nijdig sloeg Carter met zijn vlakke hand op tafel. 'Denk je dat je het recht hebt om dat soort dingen te zeggen?'

Carter wist dat Jack Max O'Hare als een ziekte zag die iedereen om zich heen infecteerde met zijn drugsproblemen, zijn lange criminele geschiedenis en zijn onnavolgbare talent om al zijn vrienden diep in de stront te laten zakken – dat Carter nu in Kill zat, was daar een voorbeeld van. Maar Carter stond bij Max in het krijt. Een gevangenisstraf uitzitten was simpelweg een schuld vereffenen, en hij zou het zonder blikken of blozen weer doen.

'Nee,' suste Jack. 'Dat denk ik helemaal niet...'

'Nou, mooi,' onderbrak Carter hem. 'Want je hebt geen idee wat Max heeft meegemaakt, en wat hij nog steeds meemaakt. Geen flauw benul.' Hij nam een lange hijs en staaarde Jack aan over de smeulende peuk heen.

'Ik weet dat hij je beste vriend is,' zei Jack na een gespannen stilte.

'Ja,' beaamde Carter met een ferme knik. 'Dat is hij.'

En zover hij begrepen had van zijn eerdere bezoek, had Max hem nu meer dan ooit nodig.

*

Zelfs als Kat Lane sliep, was de wereld om haar heen drukkend en donker, wat tot uiting kwam in haar angstige dromen. Haar kleine handen grepen

de lakens; ze kneep er wanhopig in. Haar gesloten ogen knepen net als haar kaak hard samen terwijl haar hoofd in het kussen duwde. Haar ruggengraat was stijf en haar voeten bewogen in haar slaap toen ze een donker steegje in rende, in paniek en doodsbang.

Er kwam gesnik uit haar keel. Ze zat gevangen in een oneindige dia-voorstelling van die avond bijna zestien jaar geleden. 'Alsjeblieft,' jammerde ze in het duister.

Maar niemand zou haar redden uit de klauwen van de vijf gezichtsloze mannen die achter haar aan zaten. Ze schoot schreeuwend overeind, badend in het zweet en buiten adem. Haar ogen schoten door de pikdonkere kamer voordat ze beseftte waar ze was. Ze sloot ze weer en hield haar handen tegen haar gezicht. Ze ademde uit door een rauwe keel en veegde de tranen weg. Ze probeerde zichzelf te kalmeren met een langzame, diepe ademhaling.

Zo was ze de afgelopen twee weken elke dag wakker geworden. Het verdriet dat haar elke keer weer trof als ze haar ogen opende, was al te bekend. Ze schudde uitgeput haar hoofd.

Haar dokter had gezegd dat ze niet meteen moest stoppen met het slikken van slaappillen, maar het langzaam moest afbouwen. Kat sloeg haar advies in de wind. Ze was vastbesloten om het één nacht uit te zingen zonder die chemische troep. Haar vastbeslotenheid deed haar helaas niet veel goed. Ze sloeg gefrustreerd met haar vuist op het matras en knipte daarna het lampje op haar nachtkastje aan. Maar dat lampje bracht geen verlichting in het angstige en volslagen hulpeloze gevoel dat de nachtmerries haar gaven.

Met een verslagen zucht stond ze op en ze liep naar haar badkamer; ze kneep haar ogen dicht vanwege het felle licht en opende ze langzaam weer. Ze keek naar haar reflectie in de spiegel en fronste. Jeetje, ze zag er een stuk ouder uit dan vierentwintig. Haar gezicht leek getekend, haar groene ogen waren wazig en levenloos. Ze streelde over de donkere zakken die eronder hingen en haalde vervolgens haar hand door haar haar. In plaats van volumineus en kastanjerood, zoals het hoorde te zijn, hing het in droge slierten over haar schouders.

Haar moeder zei dat ze was afgefallen, maar Kat had dat weggewuifd. Ze had ook overal commentaar op.

Kat was helemaal niet dun. Ze had altijd al rondingen gehad, maar haar broek met maatje tweeënveertig zat de laatste tijd wel wat losser.

Ze opende het kastje boven de wastafel en pakte een potje slaappillen. Ze hoopte dat de eerste nacht waarin ze geen slaappillen meer hoefde te slikken snel zou komen. Het was niet alsof die pillen nou zo veel deden. Ze verzachtten alleen een pijn die nooit meer weg zou gaan. Nadat ze twee blauwe capsules had weggetikt, liep ze over de kale houten vloer terug naar bed.

Kat had zich een tijd geleden al gerealiseerd dat geen slaap diep genoeg was om onbereikbaar te zijn voor de nachtmerries. Ze hadden wortel geschoten, ze waren een deel van haar geworden, en ze kwam er nooit meer van af. Ze wist dat geen enkele pil of therapie de duisterheid en het verdriet konden uitwissen. Mede daarom had ze zich ontwikkeld tot een krachtige vrouw met een sterke wil. Het was veilig om mensen op een afstand te houden. Ze verborg haar wanhoop en angsten achter haar rappe tong en gevatheid.

Ze zakte weg in haar donskussens. Zou het ooit makkelijker worden?

Ze wist het niet. Ze focuste zich alleen maar op het feit dat zonsopgang een nieuwe dag betekende, een dag verder van haar verleden.